

BŘEZEN 1970

Käthe se mírně rozběhla a skočila. Zastavila se na druhé straně ulice, chvilku se zdálo, že lapá po dechu, ale pak zamávala na Henny a skočila znovu. Padla do náruče přítelkyni, která ji s úlevou zachytila. Osm skoků. Od domu jedné k domu té druhé. Hra z dětských let, tenkrát se jedna druhá dokonce mohla dívat do kuchyně.

„Ještě to dokážu!“ V Kätině hlase zněl jásot.

Auta zpomalovala. To kdyby si ta bláznivka nepřestala hrát na klokana. Chodci se za oběma ženami otáčeli. Smáli se a divili. Čím starší, tím praštější.

První slunný březnový den, kdy oblohu v tomto měsíci dosud pokrývaly mraky. Byly snad ty dvě, Henny a Käthe, na své cestě do Eilenau právě proto tak rozpustilé?

„Teď skoč zase ty,“ vyzvala Käthe přítelkyni.

Henny však zavrtěla hlavou. Měkké blond vlny jí přitom padaly do tváře, zatímco Kätiny vlasy byly tuhé a tmavé. Obě tomu napomáhaly a důvěřovaly přitom barvám od firmy Wella. Bílé přenechávaly svým manželům.

„Já jsem radši ta, co se snaží někoho zachytit,“ namítla Henny.

„Však máš taky sukni těsnou jako slupku na špekáčku.“ Käthe si sáhla na pletené šaty, které jí vyčnívaly zpod tříčtvrtečního kabátu. „Tohle je pružné. Nenechám se přece omezovat nějakými hadry.“

Oceňovaly, že mají v těle ještě jakousi lehkost. Na konci měsíce čeká Henny sedmdesátka, bude stejně stará jako toto století, zatímco pro Käthe to platí už od ledna. Připadaly si ale mnohem mladší. Kde zůstal čas?

„Nevezmeme to přes Finkenau?“ navrhla Käthe. „Vzdát úctu našemu starému působišti?“

„To by pro mě znamenalo příliš mnoho vzpomínání, naše rodičovské domy mi pro dnešek stačí,“ namítla Henny. „Pojďme radši rovnou k Lině.“

Lina, sestra Hennyina prvního manžela. Švagrová se po Ludově předčasné smrti stala její celoživotní přítelkyní.

„A Ida tam bude taky? Myslela jsem, že se chtěla podívat v Paříži po své ztracené dceři?“

„Florentina se vrátí do Hamburku příští týden.“ Henny se otočila a ještě jednou pohlédla na dům, v němž strávila své dětství a mládí a kde pak znovu žila, když její vlastní byt v červenci 1943 zničily bomby. V okně ve druhém poschodí se pohybovala záclona, jako by tam stála její matka, která nyní byla už téměř čtyři roky po smrti.

„V květnu se otevře Karstadt,“ prohodila Käthe, když zabouchly do Hamburské ulice, aby se podívaly k velkému nákupnímu centru, které tam vznikalo. „Takový betonový špalek. Krása přece vypadá jinak.“

„Nezačínej zase s tím, že dřív bylo všechno lepší.“

„Jsem poslední, kdo by to říkal. Ale starý obchodní dům Karstadt stojí za vzpomínku. Pamatuješ se ještě na tu taneční kapelu na střešní terase?“

Bylo tak příjemné vidět dvoupatrový dům u kanálu, který stál již sedm desetiletí nepoškozený v ulici Eilenau a v jehož mansardě žily Lina a Louise. Červené cihly. Bílá štukatura. Trojkřídlé okno bylo za tohoto příjemného dne otevřené dokořán. Mohly tam nahoře slyšet Käthe, která zanotovala písničku?

*Přichází jaro, už kvetou růže,
šíří se vůně věštící léto,
jsem zamilovaná do jednoho muže,
jenže já nevím, který je to.*

Henny na svou přítelkyni pobaveně pohlédla. Křehkost, kterou si Kätin hlas uchoval i po válečných letech, působila až lascivně.

„Podvedla jsi někdy svého muže?“

„Ani mrknutím oka. Těžko bych hledala někoho úchvatnějšího, než je Rudi.“

Ještě se chichotaly, když stanuly před Linou, která jim otevřela dveře, aby je to odpoledne vpustila dovnitř.

Zákusky. Käthe musela až polykat sliny, jakou měla chuť na ty čokoládové dobroty. Prohlížela si kávový stůlek prostřený pro pět. Vyšívaný ubrus, kvalitní starý porcelán po Louisiných rodičích, vázičky z křišťálového skla, v nichž stály modřence a růžové sedmikrásky. Podnos plný *éclairs* a dalších sladkostí.

Käthe si cenila francouzského cukrářského umění. Tenkrát při jejich první schůzce ji Rudi zavedl do hotelu Reichshof, předčítal jí básně, nabízel čajové pečivo, a to bylo krátce po první světové válce. Hennyina matka tehdy považovala pojídání francouzských dortíků za vlastizradu.

„Znovu jsme s Linou pro *éclairs* objevily starý dobrý název *kosti lásky*“, řekla Louise.

„Jenže tomu už nikdo nerozumí“, namítla Ida.

„A kromě toho postrádá jakoukoli erotičnost“, dodala Käthe.

„Naši Käthe už jaro pěkně proniklo do krve. Právě zpívala na ulici píseň z *Modrého anděla*. Neslyšely jste to?“

Ida se posadila ke Käthe. „Prosím tě, nakaz mě tou svou frivolní náladou.“

„Potřebuješ ji?“

„Toužím po změně. Niterně i zvnějšku. Tian je tvrdohlavý, dokonce nechce ani nové tapety nebo potahy na křesla. V bytě naší dcery je všechno hypermoderní a tak nějak sexy. Jak je to s tou písničkou z *Modrého anděla*?“

Käthe se ušklíbla. „Už jsem slyšela od Henny, že přijede Florentina.“

„Taky je nejvyšší čas. Od Nového roku jsme ji neviděli“, posteskla si Ida.

„Má pořád ještě toho přítele?“ zeptala se Lina.

„Ano. Robert je velice trpělivý.“

„Miluje ji“, připomněla Lina.

Obojí pro Roberta platilo.

„Florentině bude napřesrok třicet.“ Ida si vzala z podnosu ovocný dortík. Ten snad nemá skoro žádné kalorie.

„Právě jí bylo teprve devětadvacet,“ prohodila Henny. „Chceš ji snad mít pod čepcem? Tyhle časy už minuly.“

„Ona na svatbu nepomýšlí ani ve snu. Ani děti nechce. A přitom Tian i já bychom tak rádi měli vnoučata.“

Henny si šťastně povzdechla. Má vnučku a vnuka, takže je v kroužku přítelkyň jedinou babičkou.

Ida se na ni podívala. „Ty se máš,“ řekla.

Henny takřka provinile pokrčila rameny.

Den byl jarně teplý i v Paříži. Florentina si v kavárně Deux Magots svlékla dlouhý zimní kabát a přehodila ho přes jednu z proutěných židlí. Spočinul na ní Jeanův zrak, ten dlouhý pohled platil jejímu malému bříšku. „Nechtělo se mi těm pověstem věřit. Kdopak je ten šťastný otec?“

„Jeden muž z Hamburku. Nemá s módou nic společného.“

„Je to tajemství?“

„Ano.“ Florentina se usmívala.

S Jeanem, fotografem z Lucemburku, pracovala poprvé před deseti lety, tehdy byl její život modelky v začátcích. Zapůsobil snad tady na terase pocit důvěrnosti, že jeho návrh rovnou nesmetla ze stolu? Ze stolku, na který právě v příští chvíli číšník postavil dva šálky bílé kávy.

„Dovol mi udělat pár fotek, které nabídnu časopisu *Paris Match*. Ty v něčem supersexy přiléhavém. Art director bude nadšený, Florentina Yanová s těhotenským bříškem. V příštích dnech bych měl k dispozici ateliér. Tady v Latinské čtvrti.“

Florentina si s odpovědí dávala načas tím, že rozbalovala kostku cukru. „Opravdu to chceš?“

„Důležité je, abys to chtěla ty. Nebo si myslíš, že by se to tomu tvému muži z Hamburku nelíbilo? Budete se brát?“

„Na vdávání nepomýšlím ani ve snu,“ odpověděla Florentina, a tak v Paříži opakovala to, co její matka právě říkala v Hamburku. „Je jedno, co si o tom myslí on.“

„Vy emancipované ženy!“ Jean vstal. „Zavolám si do redakce,“ řekl. Nápad fotografovat Florentinu jako nastávající matku ho přímo fascinoval. Vyhrabal z kapsy kalhot pár frankových mincí a zmizel uvnitř v kavárně, aby zašel do některé ze tří telefonních kabin v suterénu.

Florentina se dívala přes bulvár Saint Germain a na chvíli se jí z vlastní odvahy zmocnil strach. Její rodiče by se o svém budoucím vnoučeti neměli dozvědět až z obrázkového časopisu, také vůči oběma milovaným mužům by to sotva bylo fér.

Rozdrobila sušenku, kterou měla na podšálku, a drobky nasykala vrabcům, hopkajícím kolem stolku. Zařadili by pak v *Paris Match* ty fotografie do svého listu urychleně? Ne. Než to vytisknou, bude už v Hamburku a oznámí své těhotenství. I když hodlala před svou rodinou i před Robertem zamlčet, že jako otec dítěte nepřichází v úvahu pouze on.

Jean se vrátil ke stolu a tvářil se, jako by právě vyhrál v loterii. „Chtějí to mít pro příští vydání. Vypadly jim totiž dvě dvoustránky o tom filmu s Ali MacGrawovou, *Love Story*.“

Věci se daly do pohybu.

Ida se vrátila do Johnsovy aleje krátce před jedenáctou. V domě bylo ticho, jeho obyvatelé už asi šli spát, jen u nich se ještě svítilo. Tian se zvedl, když vešla do ložnice, a odložil knihu na noční stolek. „Bylo to u Liny pěkné?“ zajímal se.

Ida na svého muže pohlédla. „To odpoledne mi udělalo dobře,“ odpověděla.

„Jsem rád, žeš to protáhla na příjemný večer.“ Kdyby byl tak dlouho pryč on, Ida by mu udělala scénu, zatímco Tian byl vždycky velkorysejší. „Volala Florentina. Těší se na nás. A na Roberta.“

„No bohudíky. Co ty tvé bolesti hlavy?“

„Jsou pryč. Vzal jsem si ještě pilulku *temaginu*. Říkal jsem si, že bych se mohl taky trochu věnovat své ženě.“

„Jsem děsně unavená, Tiane.“

„Tak pojd' na mé rameno.“

Tian se za ní díval, když kráčela do koupelny. Oběma, Idě

i jemu, bylo osmašedesát a stále ještě tvořili pohledný pár. Proč se tedy cítí tak strašně starý?

Ida se vrátila do ložnice v jedné ze svých normálních nočních košil, měla ovšem i jiné. „Zhasni, prosím tě.“

Svítila už jen lampička na Tianově nočním stolku, hedvábné stínítko v barvě písku, které vydávalo něžné světlo. Tian ji zhasl. Oknem jim do ložnice svítil srpeček měsíce a Tian dokázal rozeznat, že si Ida přetáhla noční košili přes hlavu a stála uprostřed místnosti nahá.

„Pojď,“ řekla. „Svlékni si pyžamo.“

Sní snad? Tian vstal. Udělal, jak mu přikázala. Sotva se odvážil dýchat, obával se, že by nahá Ida mohla zmizet jako fata morgana.

„Opravdu jsem se od Käthe nakazila.“

Tian se neptal, co to znamená. Políbil svou ženu. Vzpomněl si na jednu letní chatičku. Na milování jednoho chladného dne v prosinci, kdy jim bylo i bez kamen nádherně teplo. Vzpomínka, která mu tady nahoře v jejich ložnici pomohla, aby se náhle cítil mladý a silný. Mladý a silný, jako býval tenkrát.

„Ne. Už žádný alkohol, Louise.“

„Jenom *nightcap*. Na dobré usnutí.“

„Jsem k smrti unavená,“ namítla Lina.

„Pojď ke mně na pohovku, místo abys tady pořád něco přerovnávala. Všechno už je uklizené.“

Když si Louise nalévala další whisky, Lina se na svou družku přísně podívala. Dříve měly drinky aspoň jistý podíl ovoce. „Udělej ještě druhý pokus s terapeutem, prosím tě o to,“ naléhala.

„Uvažuji spíš o kosmetické chirurgii.“

„Tomu tedy nevěřím.“

Louise si přitiskla ukazováčky ke spánkům a vytáhla si kůži až k vlasům.

„To ti dodává něco ze Suzie Wongové,“ poznamenala Lina.

„Sbohem, pokleslá víčka,“ řekla Louise a napjala si taky kůži na bradě a krku. „Bobo říká, že má zákaznice, které po čtyřech až šesti řezech vypadají jako čerstvě vylíhlé.“

„Kdo je Bobo?“

„Můj kadeřník. Je tam v salonu nový.“

Lina se posadila k ženě, kterou milovala a s níž už desítky let žila. „To tvá duše potřebuje pomoc, ne tvůj obličej,“ řekla. „Prokaž mi tu laskavost a zkus to nejdřív s terapií.“

„O mou duši se nemusíš starat, deprese zmizí, jakmile už v zrcadle neuvidím žádnou starou čúzu. Lino, my jsme byly tak mladé, když jsme se potkaly.“

Lina si povzddechla. Člověk byl mladý příliš brzy a v té chvíli to bohužel ještě nedokázal jaksepatří ocenit.

„Mluvila jsem o tom s Idou, ta by si taky ráda nechala něco udělat s obličejem.“

„Vy jste se obě zbláznily.“

„Nebuď tak staromódní, v Americe to dělá každá.“

Lina vstala z pohovky. „Tomu moc nevěřím,“ řekla. „Zkus to prostě jednou se spánkem pro krásu.“

„Tak to bych musela spát sto let.“

„A ten Bobo o nějakém chirurgovi ví?“

„Dal mi jeho vizitku.“

„Promluv si o tom s Marike. Nebo s Theem.“

„Ti dva jsou gynekologové. Já si přece nechci nechat vyhladit stydké pysky. I když by to vůbec nebyl špatný nápad.“

„Jsi opilá,“ namítla Lina. Zavřela i poslední křídlo okna a začala zhasínat lampy. „Jde se do postele.“

„Pořád máš v sobě něco z učitelky,“ prohodila Louise. Vstala však a odešla do koupelny.

Henny si dopřála malou zacházku a doprovodila Käthe domů. Odtamtud to byl jen kousek cesty do Körnerovy ulice, kde už po mnoho let žila s Theem.

Za jedním z oken v přízemí, v němž se ještě svítilo, byla vidět Rudiho tmavá silueta. Možná ji viděl stát před domem, možná také ne, ale stáhl se dovnitř bytu. Možná byl prostě jen diskrétní.

„Napadá tě někdy, že by ti Theo mohl umřít?“

„Slíbil mi, že se dožije devadesátky.“

„Kéž by se mu to podařilo.“ Käthe si povzddechla. „Já nevím,

jestli chci žít bez Rudiho. Když se tak dlouho nevracel z války, myslela jsem si, že jsem se s jeho smrtí smířila.“

„Je nějaký důvod o tom vůbec přemýšlet?“

„Ne,“ odpověděla Käthe. „Žádná nemoc tu není. Žádná, o níž bychom věděli. Ale čas najednou ubíhá moc rychle.“

„Dneska odpoledne jsi byla tak rozpustilá.“

Käthe se na přítelkyni podívala. „Už nemám ráda noc, Henny. Ve tmě na mě dotírají démoni, nebo spíš vzpomínky. Vzpomínka dokáže vytvořit hrůzné představy. Pak mám před očima matčinu smrt v Neuengamme. A vzpomínám taky na Kurta, možná by nacisty přežil.“

„On by neemigroval.“

„Rudi a já jsme přece koncentráky taky přežili.“

„Ale byli jste mnohem mladší než Kurt.“

„Tomu ještě nebylo ani šestapadesát, když si vzal život.“

„Jeho dobrovolná smrt mu zachovala důstojnost. Pokládal za důležité nenechat se připravit o život nacisty.“ Henny začala být zima, jak se v ní zvedl starý smutek po lékaři a příteli Kurtu Landmannovi.

„Tobě je zima,“ povšimla si Käthe.

„A tobě ne?“

„Ale ano. Díky, žes mě doprovodila až ke dveřím.“ Käthe se předklonila a lehce Henny políbila na tvář. „Dříve jsem bývala já ta nebojsa,“ řekla.

„Nebojsa jsi pořád, když skáčeš autům před chladič.“

„Já jsem přece nikomu před chladič neskočila.“

„Osm skoků. Jsem na tebe hrdá.“

„Kéž bychom ještě dlouho žily,“ špitla Käthe.

„*Nepochybně*. Abychom mluvily s Kurtem.“

Käthe se dívala za přítelkyní, která odcházela chvatnými kroky. I přes tu úzkou sukni, kterou měla Henny na sobě.

Sehnat do ateliéru supersexy těsné části oděvu nebylo vůbec snadné. Pařížská scéna začínala napodobovat folklorní vzhled hippies, samé rozevláté šaty s volánky, a také selské halenky, které byly právě *en vogue*, vypadaly jako objemné vyšíváné polštáře na pohovku.

V dílně jednoho módního tvůrce v rue Tiquetonne nakonec Jean uspěl. Ten mladý muž experimentoval se syntetickým materiálem, který vypadal jako hadí kůže, a šil z něj přiléhavé šaty.

Florentina konstatovala, že v těch šatech až po kotníky v matné bílé s černým vzorkem vypadá jako krajta, která právě spolkla králíka a měla by se raději uložit, aby ho strávila.

„Jsi nádherná krajta černohlavá,“ usmál se Jean. „Lidi v redakci budou u vytržení.“

Florentina na vysokých podpatcích udržovala rovnováhu, ale začínala se cítit po těle nějak jinak.

„*Vous êtes un rêve*,“ pravila stará Audrey, která ji líčila. Kdyby ty obrázky viděli Robert nebo Alex, nepochybně by si mysleli, že se jim to zdá. Nebo spíš že mají halucinace. Ale proč by měli číst *Paris Match*? Alex sice hovořil docela slušně francouzsky, ale ten časopis asi sotva patřil k jeho četbě. Kromě denního tisku četl jen *Spiegel* a *Jazz Podium*.

„Přesně takhle,“ řekl Jean. „Nech ruce na břiše. Florentina Yanová a mateřské štěstí. Dokonalé.“ Vytáhl další obrázek z kazety polaroidu, který byl připojený k jeho fotoaparátu značky Hasselblad. „Audrey má pravdu, ty jsi sen,“ řekl s obdivem a ukázal jí snímky.

„Koukám tam jako ospalá ovce.“

„Nesmysl. Díváš se oduševněle. Ve kterém měsíci vlastně jsi?“

„Začátek sedmého.“

„A kdy tedy máš termín porodu?“

„V červnu.“

„Proč jsi nervózní? Pořád si olizuješ rty. *Rouge à lèvres*, Audrey.“

Florentina si nechala nanést na rty červeň a povzdechla si. „Pochybuju, že ty fotky jsou dobrý nápad.“

Jean se zašklebil. „Pozdě,“ prohodil.

„Kdybych tak ráda neposlouchala tvou zkomolenou němčinu, vůbec bych na to nepřistoupila,“ usmála se Florentina.

„Tvá dcera ti jednou poděkuje. Za ty fantastické snímky z vašeho těhotenství.“

„Dcera?“

„Krásná jako její matka,“ přikývl Jean. „Předpokládám, že s jí vybrala pohledného otce.“

Když Robert vycházel z budovy rozhlasu, podíval se na hodinky. Ještě bylo příliš brzy na to, aby zamířil do Johnsovy aleje, kam ho Guste pozvala na jídlo, a setkal se tam s Idou a Tianem, kteří by ho rádi viděli jako zetě. On se však vzdal naděje, že by se s Florentinou oženil.

Přitom nepochyboval, že ho miluje. Jeho a Alexe. Ten byl zadaný, to chápala i Florentina. Myšlenku, která se mu teď objevila v hlavě, odsunul a rozhodl se, že si zajde do kavárny Funk-Eck na kávu a jednu cigaretu.

Když do kavárny vstoupil Klaus, zapaloval si právě druhou cigaretu. Robertovi chvilku trvalo, než poznal, že mladá žena po boku jeho přítele a dlouholetého kolegy ze Severoněmckého rozhlasu je kolegova neteř. Jak ta malá Katja dospěla. Když přišli k jeho stolu, vstal. „Přisedněte si. Nebo chcete něco projednat a byli byste raději sami?“

„Jde jenom o krizi ve vztahu,“ vysvětlila Katja. Všimla si, že Robert vrhl na jejího strýce tázavý pohled. „U mě. Klaus je tu jako zeď nářků.“

„Já hned odcházím,“ řekl Robert. „Na jídlo do Johnsovy aleje.“

„Slyšel jsem, že se Florentina příští týden vrátí,“ prohodil Klaus.

„Naštěstí. Ty účty za telefon mě totiž ničí.“

„To asi nebude jediné štěstí vašeho shledání.“

„Ty přece víš, jak na *Sweet Florraine* visím.“

„Ano,“ přiznal Klaus. Tohle opravdu věděl.

„A Alex bude od neděle s kvintetem v Montreux?“ zeptal se Robert, aby odvedl řeč od vlastní lásky.

Klaus přikývl. „Už teď mi chybí.“

Robert mávl na číšníka, který to postřehl, a tak zaplatil a s oběma se rozloučil. „Já Karstena nenávidím,“ zaslechl ještě Katju, když odcházel. Ale zaznívala v tom láska.

Obešel své auto, které stálo v Rothenbaumchaussee, a vzal

ze zadního sedadla tašku s lahvemi vína. Pozornost pro Guste. Dobře vychlazený ryzlink. Ten den slunce nehřálo tak jako včera.

„Doufám, že máš ještě své modré oko, milý Husky,“ řekla Florentina v telefonu. „Víš přece, že se mi s ním líbíš. Neměň je.“

Jako kdyby tušila, že právě to měl v úmyslu, totiž konečně nahradit své modré skleněné oko zeleným. Jako jednooký se vrátil v roce 1945 z války a o pětadvacet let později by neměl nic proti tomu, mít zase jednou obě oči zelené.

Před domem v Johnsově aleji si Robert projel rukou své dosud husté černé vlasy. Ať modré, nebo zelené. Držel se dobře. Jen aby ho Florentina jednoho dne nepovažovala za příliš starého.

Řekl Karsten vůbec někdy, že Katju považuje za rovnocennou partnerku? Myšlenka rovnocennosti se zdála být ztracená, protože on si už dávno hrál na velkého Zampana z Felliniho *Silnice*.

Její studium na škole uměleckých řemesel v Armgartstrasse bylo pro Karstena jen malování na dřevěné krabičky, zatímco on měl před kamerou dění ve světě. Koketoval s myšlenkou odejít do Vietnamu. Jako válečný reportér. Dalo se s tím koketovat?

„Zůstaň ležet nahoře,“ řekl Karsten. „Já proti tomu nic nemám.“

Katja vyskočila z matrace a oblékla si džíny a pulovr, aniž by se dlouho zdržovala hledáním kalhotek a podprsenky. „Máš vůbec tušení, jak majetnický to zní?“ zeptala se.

„Maličká, pojď zase pod deku a zahřej mě. Je tady zima.“

„Včera jsem hovořila o nás dvou s Klausem.“

„S tvým teplým strýčkem Klausem.“

„Co to s tím má společného?“

„Nic. Jen to, že on a jeho životní druh asi mají sotva tušení, co je to normální chlap.“

„Takový, jako jsi ty?“ Katja zvedla obočí a podívala se na chlapíka, do něhož byla stále ještě zblázněná.

„Poradil ti?“

„Jo, abych s tebou skončila.“

Karsten tiše hvízdal. „A co ty? Uděláš to?“

„Snaž se, ať je náš život zase takový jako v listopadu, když jsme fotografovali na Šancích.“ Podívala se na černobílou fotografii velikosti plakátu zavěšenou nad postelí; na hrubé přetíratelné tapetě ji držely připínáčky. Katja, opírající se o oblouk vrat, na nichž byly olejovými barvami napsané zákazy.

Karsten přikývl. „Miluju tě, Katjo Rejžáku. Pojď sem.“

„Chci si doma ještě něco připravit do školy.“

Vytáhl zpod polštáře její kalhotky a hodil jí je. „Už nemusíš bydlet ve svém dětském pokoji. Můžu ti tady nabídnout dospělý život.“

„Dokonce i můj mladší bratr mě při práci ruší méně než ty. Nemáš tam pod polštářem taky mou podprsenku?“

„Ta leží v kuchyni. Tam jsem ti ji svlékl.“

Když Katja vycházela z kuchyně, ještě jednou nahlédla do pokoje.

„Pojď ke mně,“ naléhal Karsten, „zítra letím do Belfastu. Možná mě IRA zastřelí, a ty pak budeš litovat, že ses se mnou ještě jednou nepomilovala.“

„Dávej na sebe pozor, Karstene,“ řekla jen.

„Miluju tě,“ reagoval, ale hlas mu zněl drsně.

Jenže to už Katja za sebou přibouchla dveře a scházela po schodišti k východu.